ΕΤΟΣ Α-ον ΑΡ. 21. Βουκουρέστιον, 27/9 Δεκεμβρίου. 1874

ΑΔΕΛΦΙΣΜΟΣ
ΤΩΝ ΛΑΩΝ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ.
INFRĂŢIREA POPÓRELOR
ORIENTULUI
FRATERNISATION
DES PEUPLES D'ORIENT

ΔΕΚΕΒΑΛΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ κτλ.
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΝΑ ΠΑΣΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΜΕΘΕΞΙΣ
ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ ΦΥΛΟΥ
ΕΙΣ ΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ.
PARTICIPÁREA SEXULUI FRUMOS IN
AFACERILE STATULUI
PARTICIPATION
DU BEAU SEXE AUX AFFAIRES D'ETAT.

«*Φημὶ πάντων ἀνοητότατα τὰ νῦν ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν τόποις γίγνεσθαι, τὸ μὴ . . . . ἐπιτηδεύειν ἄνδρας γυναιξὶ ταὐτὰ . . . . ὡς δεῖ παιδείας τε καὶ τῶν ἄλλων ὅ,τι μάλιστα κοινωνεῖν τὸ θῆλυ γένος ἡμῖν τῷ τῶν ἀῤῥένων γένει*». *Πλατ.* Περὶ Γυναικῶν Ἀγωγῆς.

«Πατρός τε καὶ Μητρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἁπάντων τιμιώτερόν ἐστιν ἡ *Πατρὶς* καὶ σεμνότερον καὶ ἁγιώτερον... καὶ σέβεσθαι δεῖ καὶ μᾶλλον ὑπείκειν καὶ θωπεύειν *Πατρίδα χαλεπαίνουσαν* ἢ πατέρα.»

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ὑπουργείου ἐν Σερβίᾳ ἐπὶ τὸ εἰρηνόφιλον ἐπέδρασε λίαν ἐπὶ τὴν φιλοπόλεμον τοῦ ὧδε ὑπουργείου πολιτικὴν καὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν τῷ ἀντιπολιτευομένῳ τύπῳ ἵνα σχολιάσῃ πολυειδῶς τὰ Σερβο--Ρωμυνικὰ πράγματα καὶ πολεμήσῃ τὸ φαναριωτικὸν στοιχεῖον, ὅπερ ἀναζῇ δῆθεν ἐν τῇ ἐνεστώσῃ τῆς Δακίας Κυβερνήσει.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Βουλευτηρίου εἰς τὸ Ἡγεμονικὸν Διάγγελμα, μεθ' ὅλην τὴν ἰσχυρὰν ἀντιπολίτευσιν εὐγλώττων ῥητόρων, ἐψηφίσθη ὑπὸ 56 κατὰ 12. Οὐχ ἧττον ὅμως προμηνύεται θυελλώδης εἰς τὸ Γερουσιαστήριον.

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Ἑλλάδος ἐργάζεται συντόνως εἰς ἐκπεραίωσιν πλείστων νομοσχεδίων σιδηροδρομίας, ὁδοποιΐας, ναυτιλίας καὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος.

Περὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ διδακτικοῦ συστήματος πρὸ πολλοῦ ἀπεφάνθημεν, ἀποστείλαντες πλεῖστα ἀντίτυπα *τοῦ Δεκεβάλου* τῷ ἁρμοδίῳ ὑπουργείῳ· ὑπερχαίρομεν δὲ διότι ὁ Κ. Βαλασόπουλος εἰσήγαγε τὴν ἐκμάθησιν τῆς Ὀθωμανικῆς πρὸς πλείονα εὐχέρειαν τῆς ἐξελληνίσεως τῶν Ἰσμαηλιτῶν, συγχώνευσιν δὲ τούτων ὡς καὶ τῶν Ῥωμαίων κατὰ τὸν μεσαίωνα.

Οἱ φιλανθρωπικοὶ ἐν Γαλαζίῳ καὶ Βραΐλα Σύλλογοι πλεῖστα ἀγαθοεργήματα πράττουσιν· ἡ δ' Ἑλληνικὴ παροικία καὶ τὸ Σ. Προξενεῖον τί πράττουσι μέχρι τοῦδε; Ποῦ Σχολεῖον; ποῦ Ναός; ποῦ Σύλλογος;

Ἡ Ἐπιτροπὴ Cosmico-Humanitaire ὠνόμασε κατ' αὐτὰς μέλη τὴν ἀξιότιμον Κ-αν «Αἰκατερίναν» χήραν «Κοντομίχαλου» καὶ τοὺς Κ-ους Ν. Ἀντύπαν καὶ G. Rosetti. Ἀντιπρόσωπος ὧδε τοῦ Κομητέτου τούτου ἐστὶν ἡ φιλελληνὶς Κ-α Κόμησασ Zoe N. Rosetti, ἧς αἱ ἀρεταὶ διεκρίθησαν εἴς τε τὸν Κρητικὸν ἀγῶνα καὶ εἰς τὸν Γαλλο-Πρωσσικόν.

Βραΐλα.

Συμμεριζόμεθα καθ' ὁλοκληρίαν τοῖς ὑπὸ τοῦ ἀξιολόγου *Δουνάβεως* πρὸ πολλοῦ γεγραμμένοις, ἅτινα ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Ἓν καὶ ἥμισυ συμπληροῦται ἔτος ἀφ' ὅτου ὁ ἄγριος τῆς διχονοίας δαίμων, ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἐπερχομένης καταστροφῆς καθήμενος, τὸν ἀπαίσιον καὶ εἰρωνικὸν αὐτοῦ καγχάζει γέλωτα· ἓν καὶ ἥμισυ ἔτος, ἀφ' ὅτου τὰ τιμαλφέστερα τῆς παροικίας ἡμῶν συμφέροντα· τὸ μὲν ὑπὸ τῶν ἰδίων ἡμῶν χειρῶν ὑποσκαπτόμενα, τὸ δὲ παρ' ἐχθρῶν τοῦ ἑλληνισμοῦ ὑποβλεπόμενα, ῥαίνουσιν εἰς βεβαίαν καταστροφήν, ἐνῷ ἡμεῖς οἱ διὰ κόπων καὶ μόχθων οὐχὶ μικρῶν ἀνεγείραντες αὐτά, ἡμεῖς οἱ ἄλλοτε ὡς παράδειγμα προβαλλόμενοι εἰς τοὺς ἐν Ῥωμανίᾳ ἀδελφούς μας, διαπληκτιζόμεθα καὶ διχογνωμοῦμεν, καίτοι τὴν ἐπερχομένην καταστροφὴν πασιφανῶς βλέποντες. Στρέψωμεν, πρὸς Θεοῦ! τὸ βλέμμα εἰς ἕτερον ἐνταῦθα σωματεῖον, τὸ τῆς Ἑλληνικῆς ὑπαλληλίας Σχολεῖον, ὅπερ, ὡς φάρος τηλαυγὴς ὑψούμενον, ἐκπέμπει τὰς σωστικὰς ἀκτῖνάς του ὡς καὶ μέχρις ἀπωτάτων, καὶ ἔνθα περὶ τοὺς 300 ἑλληνόπαιδας τὰ νάματα τῆς μητρικῆς ἡμῶν γλώσσης ποτίζονται. Στρέψωμεν τὸ βλέμμα ἡμεῖς, οἱ διὰ παραμικρὰν αἰτίαν ἀφίνοντες νὰ καταστρέφωνται τὰ τιμαλφέστερα τῶν συμφερόντων μας, καὶ ἐὰν ἔχωμεν λιθίνην καρδίαν, ἂς μὴ μετανοήσωμεν καὶ ἂς μὴ συγκινηθῶμεν, βλέποντες τί δύνανται ἡ δμόνοια καὶ ἡ ἀγάπη. Ἀρκεῖ, πρὸς Θεοῦ! πλέον, ἀρκεῖ ἡ ἐπὶ δεκαοκτάμηνον ὑφισταμένη διαίρεσις καὶ ἀχηδία. Συνενωθῶμεν ἅπαντες, τείνοντες ἀλλήλοις τὴν χεῖρα, καὶ λησμονοῦντες λυπηρὰ παρελθόντα, σπεύσωμεν, ἐὰν μὴ θέλωμεν νὰ ἴδωμεν τὴν προσεχῆ καταστροφὴν ἁπάντων τῶν φιλανθρωπικῶν τῆς παροικίας ἡμῶν καταστημάτων, καὶ αὐτὴν δὲ τὴν τῆς παροικίας μας ἀποσύνθεσιν, καὶ ἀκούσωμεν τῆς φωνῆς τῶν ἐν Ῥωμανίᾳ ἀδελφῶν μας λοιδορούσης ἡμᾶς, τῆς φωνῆς τῆς πατρίδος μας θρηνούσης, καὶ τῆς φωνῆς τῶν τέκνων μας καταρωμένης ἡμᾶς διὰ τὴν καταστροφήν. Σπεύσωμεν καὶ ἑνωθῶμεν, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐπιτελέσωμεν ἔργα μεγάλα καὶ γενναῖα, ἐὰν ὄντως ὦμεθα ἄξιοι υἱοὶ τῶν προγόνων ἡμῶν.

Αἶσχος δι' ἡμᾶς τοὺς πρώτους ἐν ταῖς παριστρίοις ἀποικίαις δόντας τὸ καλὸν παράδειγμα καὶ τὸ λοιπὸν «ἐν τῇ ἑνώσει ἡ ἰσχύς», ἀληθὲς πράγματι καταντήσαντας αἶσχος, νὰ διαπληκτιζώμεθα περὶ μηδαμινῶν πραγμάτων καὶ νὰ ἐπιζητῶμεν τὴν καταστροφὴν τῆς Παροικίας ἡμῶν, καὶ τοῦτο πρὸς κόρεσιν ἀτομικῶν παθῶν μας, ἐνῷ οἱ ὑπάλληλοι ἡμῶν ἐν συνέσει καὶ ὁμονοίᾳ βαδίζοντες καὶ οὐδόλως περὶ πρωτείων ἐρίζοντες, τὴν τοῦ Ἕλληνος ἀποστολὴν συνειδότες ἐκπληροῦσι ταῦτα. Ἐάν τι, κατὰ καθῆκον, πρὶν ἢ ἀρχίσωμεν, ἐκρίναμεν χρέος νὰ γράψωμεν, εὐχόμεθα ἵνα ἡ ἀσθενὴς ἡμῶν φωνὴ εὕρῃ ἠχὼ ἐν ταῖς καρδίαις τῶν φιλομούσων καὶ φιλογενῶν συμπολιτῶν μας.

Σπουδαῖα.

Ἀνταπόκρισίς τις ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὴν Σύνταξιν «*τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας*» κοινοποιεῖ ὅτι ὁ Σουλτάνος δαπανᾷ ποσὰ ὑπέρογκα ὅπως τεθῇ ἡ Τουρκία ἐπὶ ποδὸς πολέμου. Ὁ Ναύσταθμος «*τῆς Ἁγίας Εἰρήνης*» ἐπληρώθη ὅπλων καὶ πολεμεφοδίων, ὧν μεταξὺ εὑρίσκονται 300,000 πυροβόλα *Reminghton*. Εἰς τὸ ὁπλοποιεῖον τοῦ *Dolma-Bachtché* στέλλονται ὅσον τάχος ἐξ Ἀμερικῆς 600,000 πυροβόλα. Ἕτερον ὁπλοποιεῖον διὰ τὰ τηλεβόλα Krupp ὁσονούπω οἰκοδομεῖται. Περιμένεται δὲ διπλωμάτης τις γάλλος, ὅστις θέλει διευθετήσει τὰ *ἀνοικονόμητα* οἰκονομικὰ καὶ διοικητικὰ τοῦ Κράτους. Ἐν τούτοις ὅπως ἐξαπατήσῃ τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ ὁ Σουλτάνος διασκεδάζει θεώμενος ἀλεκτρο-κριο-μαχίας, ἐφ' ᾧ ἀρμένιός τις ἔλαβε δῶρον 1000 λίρας ὡς δωρήσας τῇ μεγαλειότητί του κριὸν κερασφόρον πολεμιστήν.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΑΝΑ.

Περίεργον! ἢ κακῶς ἐπληροφορήθημεν περὶ τοῦ *Ἀν. Ζάππα* ἢ κακῶς τὸ Σ. Προξενεῖον ἐπληροφόρησεν ἡμᾶς, βασισθὲν ἐπὶ ἐνδείξεων οὐχὶ ἀκριβῶν. *Καὶ πῶς γὰρ οὔ;*

Τὴν 11-ην ἀπεβίωσεν ὁ μακαρίτης, ἀπόντος τοῦ κ. Κωνστ. Ζάππα καὶ παρόντων τῶν κκ. Κότσιου καὶ Καλτσόγια. Τὴν 13-ην τοῦ αὐτοῦ γίνεται ἡ κηδεία, παρευρεθέντων

FOILLETON AL "DECEBALULUI"

PELERINAGIUL

E. S. ARCHIEREULUI NEOPHYT SCRIBAN

ETC. ETC. ETC.,

(Vé ḑăse No. 20. *Decebalu*)

Dar părăsind acéstă căusă perdută póte pe tot-déuna pentru present saŭ lăsată indeferentismuluĭ dacă nu pusă şi la índex, să venim ca să ne întórcem la istoria drumuluĭ nostru, spunênd o dată pentru tot-dé-una un adevĕr care ne face pe câtă durere pe atâta şi ruşine, adică: că Ortodocsiĭ nostri astăḑi numaĭ aŭ virtuţĭ bisericeştĭ ca altă-dată!. Vorbim de ceĭ bisericeştĭ, de nu vreĭ maĭ mult.

In fine părăsind vaporul, pe care nu creḑ că 'l voiŭ maĭ dori în curênd!. Am eşit la Jafa pe uscat unde am fost priimiţĭ de egumenul monastireĭ sf. Mormênt şi puşĭ într'o miserabilă localitate; aicea vrênd nevrênd am remas o nópte, neputând afla vre-un ospel la îndemână şi în apropiere. In acéstă Monastire am aflat pentru prima óră, *că Arapiĭ orthodocsĭ nu se maĭ îmbisericesc pe unde se liturgiseşte în limba grécă*...

A doua ḑi unŭ bĕtrên dragoman rus, de naţionalitate arap, cu numele Fotie, nĭ-aŭ aflat caĭ şi asinĭ, plătind câte opt francĭ de unul, cu o caravană compusă curat numaĭ de crestinĭ ruşĭ, am plecat spre Ierusalim.

Dar fiind că aicea, prea iubite Frate, am ajuns la Partea II-a a epistoleĭ, vĕ daŭ numaĭ o descriere cât se vĕ pótă da o idee lămurită şi nimic maĭ mult.

PARTEA II-a

Noĭ pentru că ne aflăm âncă la Jafa cred că nu vom displace când vom spune ce şi cum este ea.

Jafa este vechea Jopĭ, despre care vorbesce faptele S. Apostolĭ cap. IX. Maĭ toţi geografiĭ o pun între cele maĭ vechĭ cetăţĭ a St. scripturĭ. Ea este întemeiată pe o înălţime, cea mare parte din stradele eĭ sunt pavate scăriş, aşa în cât umblând pe dînsele séŭ te suĭ séŭ te pogorĭ, din causa neegalităţiĭ tĕrîmuluĭ de lîngă Marea.

Jafa este un port al Ierusalimuluĭ şi închinătoriĭ fac singurul şi unicul sĕŭ comerciŭ.

Aicea Profetul Jona se îmbarcă spre a merge la Tarsis. Aicea Iram regele Tiruluĭ trimitea corăbiĭ încărcate cu lemne şi cu marmore pe care le transporta prin cămile luĭ Solomon pentru construcţia Templuluĭ; şi tot aicea St. Apostol Petru a făcut minunea cu Tavitha.

De aicĭ şi eŭ plecând, după treĭ, patru ore am ajuns la Rama séŭ Ramla precum se ḑice astăḑĭ. Acésta politie este vechia Arimathea, patria luĭ Iosef, care aŭ pogorît trupul Domnuluĭ de pe cruce.

Spre apus de aicea este un turn înalt ruinat numit turnul Martirilor. Spre Nord-Est, cale de o oră, se află un sat *Lud* séŭ *Lyda* Scriptureĭ, unde St. Ap. Petru a vindecat pe Eneas de lepră şi unde ni se spuse că se află biserica şi mormêntul St. George.

Noĭ eşind din Rama cu ḑiuă, am călĕtorit vre-o treĭ ore pe o câmpie cu bolovanĭ (pietre rotunde), apoĭ am ajuns la pólele munţilor Judeeĭ şi am început a ne sui şi a ne pogorî prin aceştĭ munţĭ pe o şosea făcută de bieţiĭ Arapĭ, acum de curând, şi la lumina uneĭ lunĭ frumóse (era plină luna luĭ Iulie) şi pênĕ în zorĭ de ḑiuă, am ajuns în Ierusalim, şi am tras împreună cu caravana întrégă, în ospitalitatea măreţuluĭ şi frumosuluĭ stabiliment Rosian, a căruia escelinte personal ne aŭ priimit cu tótă afabilitatea şi creştinătatea fără nicĭ un fel de interes.

Acéstă călĕtorie muntósă am făcut'o nóptea şi nu am putut observa, nicĭ satul Latronuluĭ adică a Lotruluĭ séŭ tâlharuluĭ pocăit, care este pe vêrful acestor munţĭ, nicĭ valea şi satul luĭ Jeremia, dar nicĭ părîul unde tênĕrul David culese cincĭ pietre şi cu una a ucis pe Goliath.

Privirea Ierusalimuluĭ

Jerusalimul de astăḑĭ numit de Mahometanĭ *El-Cuţĭ*, adică cetate sântă, este aşeḑat pe duoĭ munţişorĭ, unul Mariah care puţin se maĭ cunósce, şi altul Sion, care în mare parte astăḑĭ este lăsat afară din zidurile ce încongióră Sânta Cetate.

Locuitoriĭ indigenĭ ne-aŭ încredinţat că Ierusalimul stă pe maĭ multe dêlurĭ séŭ movile, dar eŭ nu le-am putut observa în deosebĭ câte una-una.

Pe la pólele st. Cetăţĭ şi afară dintr'însa sunt renumitele văĭ, una spre răsărit a părîuluĭ Cedrilor numită şi valea luĭ Iosafat, ce desparte muntele Eleonuluĭ de st. cetate. In acéstă vale se află şi grădina Ghethsimani, care însemnéză călcătóre de olive, şi peştera cea mare cu biserica mormêntuluĭ Maiceĭ Domnuluĭ, a luĭ Iosef logodnicul şi al luĭ Ioachim şi a Aneĭ.

Spre miaḑă-ḑi şi apus se află *valea plângereĭ*. Aşa în cât privită Sânta Cetate de pe muntele Elionuluĭ numit de Arapĭ *Tur-el-Zetul*, şi anume de pe locul unde a plâns Domnul când aŭ prevĕḑut distrugerea şi pustiirea eĭ, cine-va o vede încungiurată de un amfiteatru de munţĭ stâncoşĭ, cari coprind o mare întindere şi rechiamă în amintirea Creştinilor suvenirile nu numaĭ cele maĭ dulcĭ şi maĭ scumpe, dar şi cele maĭ triste şi dureróse!...

Privită st. Cetate de pe muntele Elionuluĭ o vede cine-va încă şi în tótă întinderea eĭ, care astăḑĭ nu este maĭ mare de cât o suburbie a Bucurescilor din cele maĭ marĭ şi maĭ îndesită în clădirĭ înalte şi spaţióse, încongiurată cu un zid de stâncĭ de piétră înalt ca de patru stânjenĭ româneştĭ, de nu cum va maĭ bine, şi daca uliţele ar fi largĭ măcar ca la noĭ, st. Cetate ar avea maĭ mare întindere; ele însă sunt fórte strîmte! te înăbuşesc!. Grădinile lipsesc cu totul.

Ierusalimul fără amintirile cele scumpe şi dulcĭ ale

τῶν εἰρημένων καὶ ἄλλων μετὰ τοῦ κ. Κ. Ζάππα. Μόλις δὲ τὴν 23-ην τὸ Προξενεῖον ἀπογράφει τὴν περιουσίαν.

Ἐν τούτοις ἡ διαθήκη δὲν ἐφάνη· τὰ ὀρφανὰ κάτω (*καὶ δὲν εἶναι ὀλίγα*) ἔμαθαν ὅτι ἡ περιουσία εἶναι κολοσσαία, ἐνῶ ἐπίσημον ἀντίγραφον τῆς ἀπογραφῆς, ἀποσταλὲν ἡμῖν ἐπισήμως, ὑπολογίζει αὐτὴν εἰς χαρτία ἀξίας *πεντήκοντα χιλιάδων γροσίων παλαιῶν* καὶ εἰς μετρητὰ τρεῖς λίρας, δύο Βενετικά, 141 ½ φρ. καί τινα ἄσημα νομίσματα.

—Οἱ Καρλισταί, *ὡς τίμιοι λῃσταί*, ἠχμαλώτισαν δύο Κυρίας ἐκ Δακίας, τὴν θυγατέρα τοῦ κ. Ballianu σύζυγον τοῦ Beyzadè K. Ghica καὶ τὴν θυγατέρα τοῦ Μαυροκορδάτου (ἐκ Μολδαυΐας) σύζυγον τοῦ Ballianu· ζητοῦνται λύτρα 100 χιλ. φράγκα· ἐστάλη δὲ τῷ εἰς Πετρούπολιν πράκτορι κ. Φιλιππέσκῳ ἵνα μεσιτεύσῃ παρὰ τῇ Ῥωσσίᾳ πρὸς ἀπελευθέρωσίν των. Τὴν εἴδησιν ταύτην ἐμάθομεν ἐκ τοῦ Παλατίου· αἱ κυρίαι αὗται διήρχοντο τῶν Πυρηναίων κατευθυνόμεναι ὧδε· ἡ μία τούτων ἐστὶν ἔγκυος.

— Τῇ 22 ἐνεστ. ἐδικάσθη ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἰλφόβου ὁ κ. Μιχαὴλ Βλαχλείδης μετὰ τῶν κ. κ. Γ. Μήτσουρα καὶ Ι. Νεραντζοπούλου περὶ τοῦ κτήματος Κοντσεστίου (Νομὸς Ἰλφόβου), ὅπερ ὑποθηκευθὲν κατ' ἀρχὰς καὶ εἶτα δημοπραθὲν ἔμεινεν εἰς ὄνομα τοῦ κ. Μ. Βλαχλείδου ἐπὶ τιμῇ 132 χιλ. φρ. Οἱ τελευταῖοι διϊσχυρίσθησαν ὅτι τοῦ ἀνήκοντος μέρους τοῦ Γ. Μήτσουρα ἡ πώλησις ἔγεινεν οἰκονομικὴ μεταξὺ τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς μητρὸς Μήτσουρα. Ἐν τούτοις αἱ ἐνστάσεις αὗται ὑπερβᾶσαι καὶ τὰ ὅρια τῆς *αἰδημοσύνης*, ἀπερρίφθησαν καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὸ τῶν κ. κ. Πρωτοδικῶν, ἐν εὐθυδικίᾳ καὶ ἀμεροληψίᾳ ἀποφανθέντων.

— Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον Βιέννης εἷς Κ.... *οὗ τοὔνομα δὲν θέλομεν δημοσιεύσει αἰδούμενοι*, ἐπωφεληθεὶς τῆς ἀπουσίας τῆς Μητρὸς ἐβίασε τὸ μονογενὲς αὐτῆς θυγάτριον· *ἀλλ' ὁ τίμιος δὲν ἠδυνήθη*.... ἦν Ἑλληνὶς, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν εὖ ἀνατεθραμμένων, ὡς αἱ ἀρχαῖαι Λάκαιναι. Εὖγε τῆς μητρὸς καὶ κόρης, αἵτινες ἔδωκαν βαπίσματα τοῖς ἀτίμοις!

— Ζητεῖται μία παιδαγωγὸς Ἑλληνὶς ἢ καὶ Γαλλὶς πρὸς ἐκπαίδευσιν ἑνὸς κορασίου Ἑλληνικῆς οἰκογενείας εἰς Σλάτιναν.

— Τὴν 8-ην ὥραν 53 λεπτὰ Π. Μ. τῆς 27-ης Νοεμβρίου (9 Δεκ.) διέρχεται ἀκριβῶς ἡ *Ἀφροδίτη* ἀπὸ τὸν δίσκον τοῦ Ἡλίου, παρατηρουμένη διὰ τηλεσκοπίου ἀστρονομικοῦ ἐκ Βουκουρεστίου.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΕΚΠΑΙΔ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΜΗΡΟΣ».

Τὰ δύο ταῦτα εὐαγῆ καθιδρύματα τῆς ὁμολογουμένης Σμυρναϊκῆς φιλομουσίας δύνανται ἀναμφιβόλως νὰ θεωρηθῶσιν ὡς δύο ἰσχυροὶ μοχλοὶ τῆς διανοητικῆς προόδου καὶ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς, ἥτις ἀνέκαθεν ἀποβλέπει πρὸς τὴν ἡμετέραν πόλιν ὡς πρὸς κέντρον καὶ πυρῆνα τῆς τοιαύτης ἀναγεννήσεως. Μέχρι τινὸς αἱ ὁμογενεῖς κοινότητες τοῦ ἐσωτερικοῦ τῶν ἡμετέρων ἐπαρχιῶν ἔζων βίον παντάπασιν ὑλικόν· ὁ διανοητικὸς ἦν τὰ μάλιστα παρημελημένος, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἐθνικὸν αἴσθημα δὲν ἠδύνατο νὰ ζωπυρῇ τὰ στήθη ἐκείνων, ἐν ταῖς ἀρτηρίαις τῶν ὁποίων δὲν ἐκυκλοφόρει οὐδὲν αὐτοῦ συστατικόν.

Σήμερον ἡ διαφορὰ ὑπάρχει ἐπαισθητή· ἀφ' ὅτου ἡ θερμανθεῖσα ἡμῶν καρδία ἤρξατο πάλλουσα, τὸ αἷμα ἀνεζωπύρησε καὶ τὰ ἔσχατα τῆς Ἀνατολῆς ἄκρα, ἐφ' ὧν ῥαθύμως μέχρι τοῦδε καὶ νωχελῶς ἀνεπαύοντο τὰ μέλη τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἡ Σμύρνη δύναται νὰ καυχᾶται ἐπὶ τούτῳ ὡς σημαιοφόρος πάσης ἐθνικῆς καὶ ἐκπολιτιστικῆς προσπαθείας. Διὰ τῆς πρὸ πολλοῦ ἱδρύσεως διαφόρων Ἐκπαιδευτικῶν Καταστημάτων ἀπεδίωξε τὴν νωθρότητα τοῦ πνεύματος, διήγειρεν ἅμιλλαν καὶ φιλοτιμίαν εὐγενῆ, ἔσπειρε τὸν πρῶτον τοῦ πολιτισμοῦ σπόρον. Ἀπό τινος διὰ τῆς ἱδρύσεως ἑτέρων φιλεκπαιδευτικῶν καὶ ἄλλων, οἷον ὁ Σύλλογος «Ὅμηρος», τὸ Μουσεῖον καὶ ἡ Βιβλιοθήκη τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς ἐνισχύει ταῦτα πάντα καὶ ὑποβοηθεῖ ὅσον ἔνεστι τὴν ἀρξαμένην ἐκπολίτευσιν τῆς Ἀνατολῆς.

Παρακολουθοῦντες μετ' ἐθνικοῦ ἐνδιαφέροντος τὰς ἐνεργείας καὶ προσπαθείας τῶν δύο τούτων ἀξιολόγων Σωματείων, σπεύδομεν νὰ ἀνακοινώσωμεν τοῖς Ἀναγνώσταις ἡμῶν μετ' ἄκρας εὐχαριστήσεως τὴν ἐκτελεσθεῖσαν ἤδη ἀπόφασιν τῆς Ἐφορίας τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ δωρῆσαι τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου «Ὁμήρου» ἐπέκεινα τῶν 300 τόμων ἐκλεκτῶν καὶ σπουδαίων συγγραμμάτων. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς ἐν λόγῳ Ἐφορίας χειροκροτοῦμεν τοσούτῳ μᾶλλον ἐκθύμως, καθ' ὅσον ὁ Σύλλογος συμφώνως τῷ κανονισμῷ αὐτοῦ δύναται νὰ δανείζῃ βιβλία τοῖς βουλομένοις καὶ ἐκτὸς τοῦ Καταστήματος, ἐνῷ τοῦτο ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Εὐαγγ. Σχολῆς. Περιττὸν δ' ἴσως νὰ παρατηρήσωμεν ὧδε ὅτι ἀμφότεροι οἱ κανονισμοὶ οὗτοι ἔχουσι πολλὰ τά τε ὑπὲρ καὶ κατὰ ἐν τῇ ἀντιθέσει τῶν διατάξεων τούτων.

Ὁπωσδήποτε διὰ τῆς ἀμοιβαίας τῶν δύο Σωματείων συμπράξεως καταρτισθήσονται δύο Βιβλιοθῆκαι, δυνάμεναι νὰ ἐπιδράσωσι σπουδαίως ἐπὶ τῶν κοινωνιῶν ἡμῶν, καὶ μεγίστην νὰ περιποιήσωσιν αὐταῖς τιμήν.

Ἐκτὸς τούτου πληροφορούμεθα ὅτι ἡ Ἐφορία τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης καὶ πρὸς τὸν ἐν Ἀϊδινίῳ Σύλλογον διανοεῖται νὰ πέμψῃ περὶ τοὺς 120 τόμους καταλλήλων βιβλίων, ὅπερ ἐπικροτοῦμεν ἐπίσης, παρατηροῦντες συγχρόνως, ὅτι εὐχῆς ἤθελεν εἶσθαι ἔργον, ἂν ὑπῆρχον κατάλληλα νὰ προσεφέροντο καὶ πρὸς ἄλλας ὁμογενεῖς κοινότητας τοῦ ἐσωτερικοῦ, καθὼς καὶ πρὸς τὸ παρ' ἡμῖν Ἀναγνωστήριον τῆς «Ὁμονοίας,» οὗ τινος ἡ πρόοδος ἔσεται ὁμολογουμένως κοινωφελὴς, καὶ ὑπὲρ ἧς ἑπομένως εὔχεται πᾶς εἰλικρινὴς φιλόμουσος καὶ οὐδαμοῦ οὐδέποτε ἐπιθυμῶν τὴν συγκέντρωσιν τῶν ὑλικῶν ἢ ἠθικῶν κεφαλαίων. (*Ἰωνία*).

Ἀλβανία—Albania (Skepetaria).

Intre compatrioţĭ mareluĭ *Skenderbey* (τοῦ ἀθανάτου Γεωργίου Καστριώτου), aqueluĭ Principe—Eroŭ, quăruia trebuia să i se rădice uă Statuă în Acropola, se află şi în Eroica Dacia mulţĭ fiĭ aĭ Albanieĭ (Ἄνω Ἤπειρος) din Georgea, Boiboştiţa, Drenova, Darda etc. precum şi din Berat, Premet, Hothova, Argyroi castru, Labov, Bethicuki etc. quari sunt respêndiţĭ în multe oraşe şi sate dacoromâne.

Aqueştĭ braviĭ fiĭ de demult întreprindênd negociu *pe credinţă şi caracter* (**bessa ia bessa**-curat pelasgic ş'aŭ format capitaluri mari şi colossale stări, aretenduse uni dintr'ênşi forte folositorĭ nu numaĭ Patrieĭ lor qui chiar ţereĭ adoptive şi ospitaliere, quare ş'aŭ ales o din causa juguluĭ odios din Arabia mahomethénă.

Eĭ dotéză oraşele, cetăţile, satele, cătunele Albanieĭ cu Scolĭ, Bisericĭ, şi chiar cu giamiĭ, fontêne, apeduce şi drumurĭ: Ghici, Christachi, Zappas, Arsaki, Euthymiŭ, Pauga, Themely şi alţĭ sunt verhovnici orĭ şi cum generoşĭ între maĭ mulţĭ bogaţĭ materialiştĭ, quari însă nu ş'aŭ lepădat naţionalitatea, limba, credinţa strămoşiască, afară de nisce micĭ excepţiunĭ din causa multor *vécurĭ*.

Albanesi (de şi nu toţĭ din nenorocire) in genere îşĭ iubesce rudele, consângeni, cuscri miresele, musele Patrieĭ; eĭ sunt trunchiul străvechiŭ al Pelasgilor, de unde aŭ răsărit Greci, Daci, Illyrieni şi chiar Latini, dupre cum este probat de maĭ mulţĭ scriitorĭ şi chiar de philologul nostru D. Hasdeŭ în «*Columna luĭ Traian*» aquest op interessant şi putem ḑice unic în Dacia litterrariă.

Albanesi sunt respândiţĭ în Italia, Scoţia, Caspia, Grecia, Dacia, şi chiar în America; eĭ formézĕ comune şi chiar oraşele întregĭ în aquele părţĭ (véḑă-se *Decebalu* No. 1-iu);

Dar lăsênd cu altă occasiune desvoltarea aquesteĭ these noĭ scim quă chiar aqui în capitala eĭ numeră peste 400 familiĭ saŭ case. Numele de Ἀλβανὸς Albanu semnifică alb λευκὸς, ἄσπρος, de la rădăcina pelasgică alb-alv-alf, ἐξ οὗ Ἀλβειὸς — Ἀλβανία etc.

Déră óre toţĭ aqueştia sunt *cu facia albă* (**me fac (k) e bardă**) înaintea aquelor compatrioţĭ de jos, quari gemŭ înquĕ din causa nerescumpărăriĭ chiar a pământuluĭ lor saŭ a comunelor lor natale? Dupre nisce informaţiunĭ particulare ale nóstre respundem quă nu toţĭ ş'aŭ împlinit înquĕ datoria lorŭ cu sănţenie.

Paschides

QUESTIUNE MONASTIREASCĂ

In ḑiarul «*Thracia*« Θρᾴκη din Constantinople s'a cetit cu atenţie un articol intitulat «*Questiunea Monastirésca*» Prin aquel articol se îndémnă Patriarchul cu toţĭ Chiriarchi Comunităţilorŭ religióse atât din Orient quât şi din Rumelia şi Arabia qua sĕ se adresseze guvernuluĭ Princiar, quare a maĭ trimis, milostivinduse, prin votul unanim al Adunărilor Legiuitóre, ajutóre pe la maĭ multe Monastirĭ din Sânta Agora (muntele Ἄθως). Noĭ am exprimat de demult *asemenea opinie, scriind quelor competenţĭ* şi priimind respuns quare l'am şi publicat în *Decebalu*, pentru găsirea unuĭ mod pacific spre uă deslegare *equitabilă*, quăcĭ, dupe cum maĭ scrisesem în uă broşură recentă, chiar un Principe pagân, Kedivul Egyptuluĭ, a trimis de multe orĭ ajutóre S-teĭ Monastire din Muntele *Sina*, maĭ cu sémă pentru quă în el se nutresce uă mulţime de sămên-

---

Creştinilor, după atâtea distrugerĭ şi pustiirĭ, în urmarea crimelor şi a fără-de-legilor poporuluĭ judeŭ, de sigur că remânea precum ḑice st. Scriptură: *ca o vie părăsită, séŭ ca o păzitóre de póme*, maĭ ales că el se află aşeḑat pe un tĕrêm de piatră, fără fontênĭ séŭ isvóre, fără rîurĭ, fără puţurĭ, adăpându-se numaĭ cu apa ploilor lunelor de iarnă conservată prin sterne, şi tot restul anuluĭ este espus arşiţelorŭ şi ferbinţelelor celor maĭ neîncongiurate; cu tóte acestea, trecutul seŭ cel însemnat prin icóna şi pogorîrea luĭ **Iehovah** şi sfinţenia sa, prin viaţa, patima, mórtea şi învierea Domnuluĭ şi Dumneḑeuluĭ şi Mântuitoruluĭ nostru ΙΣ. ΧΣ. îĭ dă un drept de închinare şi venerare care nu'l póte avea nicĭ o cetate omenéscă, de şi póte pentru mulţimea pĕcatelor şi a crimelor făcute într'însul, chiar natura astăḑĭ s'a revoltat în contra sa şi'ĭ refuză bine facerile de maĭ nainte.

Aicea mi-am adus aminte de prea iubita şi neuitata mea Patrie, frumósă fără de esemplu România, şi suspinând am ḑis:

O! căt sunt de culpaşĭ, o! cât sunt de criminalĭ şi ingraţĭ aceĭ Românĭ stricaţĭ şi monstruoşĭ chiar, carĭ nu'şĭ preţuesc *în adevĕrata sa valóre* pământul Patrieĭ lor, pământ care nu are soţ în lume nicĭ îl iubesc cu o dragoste ce el merită! se jócă cu sorţile patrieĭ, şi provócă nĕvĕlirea într'însa a tutulor destrămaţilor, masonilor şi a atheilor lumeĭ spre a o copleşi şi a o robi şi deprava, lucru care este maĭ rĕŭ şi de cât mórte.

O! Românilor! voĭ aveţĭ cea maĭ frumósă ţără ca şi care nu se maĭ află sub sóre; nu esagerez, cercetaţĭ şi veţĭ vedea. Ea este un raiŭ pământesc, şi daca se simte vre-o necomoditate, vre-un urît, vre-un rĕŭ, *ele nu vin de cât numaĭ de la rĕul care este in voĭ*!... Voĭ nu ştiţĭ că aveţĭ un raiŭ, voĭ nu ştiţĭ că trăiţĭ într'o ţără pe care mulţĭ o rîvnesc şi o poftesc; binele în care vĕ aflaţĭ v'a făcut să nu aveţĭ nicĭ măcar idee de rĕul ce se află pe aiurea, însă binele se simte maĭ bine, numaĭ când îl perde omul numaĭ atuncĭ, ḑic, simte tótă valórea luĭ. Adam numaĭ când n'a maĭ fost în Raiŭ a cunoscut şi a simţit tótă valórea luĭ. Rĕul care s'a înrădăcinat în noĭ ne face cam necontenit să nu maĭ simţim binele şi frumosul prea iubiteĭ nóstre patriĭ, şi prin acésta să ne despreţuim, să ne urîm, să ne persecutăm, cu alte vorbe să ne perdem pe noĭ şi ţéra nóstră! Dar fiţĭ siguri că o dată perḑênd'o astăḑĭ, nu o veţĭ maĭ putea afla în tótă lumea acésta de sub sóre. Nu în deşert şi numaĭ pentru ochiĭ luĭ Decebal, marele Traian aŭ fost durat pod peste Dunăre şi ne-aŭ asigurat un pământ care nutreşte o lume în răsărit şi în Europa. Românilor! Românilor! lăsaţĭ urele şi împerecherele, iubiţi-vĕ Patria şi pe voĭ!.. nu vĕ luaţĭ după duşmaniĭ voştrĭ ce caută să vĕ prade, nicĭ după urletele destrămaţilor de filosofiştĭ, sceptiţĭ şi atheiştĭ, cu care din nenorocire s'aŭ infectat oficinele vóstre; Ţineţĭ la ţéra vóstră, la credinţa-vĕ şi la elementul vostru ca la viaţa vóstră, căcĭ fără de acestea nu este viaţa...

Românilorŭ! vĕ maĭ repet. fugiţĭ de distrămaţiĭ ce lucră la peire. Siliţi-vĕ ca să aveţĭ în oficiolaturile vóstre ómenĭ soliḑĭ, éră maĭ ales Creştinĭ, fugiţĭ de cosmopoliţĭ şi de atheĭ a căror patrie sunt eĭ înşişĭ.

O cât sunt de periculoşi pentru orĭ ce ţără din lume aceştĭ denaturaţĭ, cu cât maĭ vîrtos pentru România!.. Da, scumpă Românie! multe milióne cheltueştĭ tu cu creşterea şi nutrimîntul unor asemine vipere care te muşcă din tóte părţile şi te înveninéză tot maĭ mult ce merge!.. Românie! Românie! fugĭ, ḑic, de dînsele şi de lupii ceĭ îmbrăcaţĭ în peĭ de oĭ, cariĭ cu duĭumul năvăleşte la tine de tóte părţile lumeĭ, se gudură înaintea ta ca se te ademinéscă, spre a te esploata, spre a te fura şi **a te robi, la dînşiĭ acasâ**, maĭ rĕŭ de cum păţé poporul judeŭ, cu Egiptul şi Babilonul şi în finit **cu Robia eternă, venită din partea cetăţeĭ Eterne!..**

Altmintrelé, vrînd nevrînd, veĭ ajunge şi tu se plângĭ fără de mêngăere ca şi poporul judeŭ lângă o ruină de zid antică din Ierusalim (NB.) şi ăncă de o veĭ avé şi pe acésta!..

(NB). Când am vĕḑut cum se bocesc jidovi la zidul cel

Apoĭ, de şi natura Palestineĭ de astăḑĭ nu maĭ este cé a Pământuluĭ Hanaan al anticităţiĭ, nicĭ ca a pă-

---

de stâncĭ Ebraic, ne am împlut de înduĭoşire şi am cerut, traducerea Rugăciuneĭ lor, pe care când am cetit'o am plâns de milă! Eaca ḑecĭ *testul Eĭ:*

Rabinul ḑice: Pentru Palaturile pustiite.
Poporu resp.: şedem în deosebĭ şi plângem.
R. » pentru Biserica derîmată.
P. » şedem în deosebĭ. &...
R. » pentru zidurile ce aŭ căḑut.
P. » şedem în deosebĭ şi &..
R. » pentru mărirea nóstră ce a trecut.
P. » şedem în deosebĭ şi &...
R. » pentru bărbaţi noştri ceĭ marĭ, carĭ aŭ perit
P. » şedem în deosebĭ şi &...
R. » pentru nestimatele nóstre petre, arse în incendiŭ.
P. » şedem în deosebĭ şi &...
R. » pentru abătuţiĭ din cale Preoţiĭ nostriĭ.
P. » şedem în deosebĭ şi &...
R. » pentru dispreţuiţiĭ împăraţiĭ noştri!...
P. » şedem în deosebĭ şi &...
R » rugămu-ne ţie, Dómne, miluește Sionul.
P. » Adună pe fiiĭ Ierusalimuluĭ.
R. » Grăbeşte, Mântuitorule, grăbeşte pentru Sion.
P. » Vorbeşte pentru Ierusalim.
R. » îmbrace-se Sionul în frumuseţe -i măreţie.
P, » Caută Dómne cu bunĕtate spre Ierusalim.
R. » Se maĭ revie împărăţia în Sion.
P. » Mângăe, Dómne, pe ceĭ ce plâng pentru Ierusalim.
R. » Se intre pacea şi fericirea în Sion.
P. » Inalţe-se (ăncă odată) toĭagul şi puterea în Ierusalim.

o! Iudee! frumos te rogĭ tu luĭ Dumneḑeŭ; însă tu nu eştĭ pus astăḑĭ pe adevĕrata cale, prin care se sue rugăciunile muritorilor către cel vechiŭ de ḑile! Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν. Vreĭ serios sĕ capeţĭ ceea ce ceri? intră prîn uşa luĭ IS. HS. adevĕratul Mesia, în care s'aŭ plinit tóte Scripturile şi profeţiile; prin acéstă uşă de veĭ intra cu cerere la Dumneḑeŭ, veĭ afla păşune, veĭ ajunge la scopul luĭ Israil *al celuĭ Noŭ* ce îl cauţĭ şi îl plângĭ. Căcĭ singura fiinţă ce póte astăḑĭ legitim se mizlocéscă cu succes între păcătoşi şi Dumneḑeŭ este IS. HS. Vino deḑcĭ cu sufletul şi cu trupul

ţe Arabe, locuitóre dep'împrejurul seŭ. Suntem sigurĭ quă guvernul unuĭ Principe Chrestin şi onorabilele Corpurĭ Hegislative se vor grăbi a împăciui consciinţa poporuluĭ pios din aquéstă blagoslovită ţéră, făcênd a se răsipi uă negură mare quare aplană pe orizontele eĭ, şi quare sémănă qua un blestem saŭ uă hulă din partea aquelor *Suflete Generóse*, quari aŭ donat şi dotat aquele *Sacre Locaşurĭ*: pin Ierusalim, Sina, Alexandria, Anthiochia şi Rumelia.

Étă estractul aquestuĭ articol:

«Tăcere mortală acoperă de demult aquéstă mare questiune, şi însaşĭ Dacoromănia dupe trecerea atâtorŭ anĭ, nu rămîne póte atât de indeferentă qua noĭ, qua Ecclesia nósră, quare din nenorocire dupe que a încurcat alte questiunĭ, la a quăroră solițiune putea să se occupe se consumă cu ele, predând uĭtărilĭ aquésta cu totul seriósă questiune. Opinia thronulilor Patriarcale şi Comunităţilor sacre fusese de la început quĕ Patriarşi Ecumenicĭ queĭ din urmă nu cunosc nicĭ fondul questiuneĭ, nicĭ necesitatea urgentă a resolvărilĭ sale dupre un mod demn pentru ambele părţĭ.

Suirea actualuĭ Patria ch.

Ioachim pentru a doua óră a reînoit orĭ şi cum speranţele şi quelor l'alte thronurĭ Patriarcale, quăcĭ în persóna luĭ nu numaĭ quă recunoscéŭ uă abilitate şi perspicacitate, dară credéŭ quă Sanctitatea sa cunósce aquéstă questiune mult maĭ bine de quât toţĭ precedessori şi successori seĭ; şi pentru quă chiar în timpul Patriarşieĭ sale d'ăntâiŭ ajunsese sĕ devie în starea aquésta miseră, toţĭ speraŭ quĕ pe de o parte era sĕ se ia mesurĭ serióse spre a concentra pre queĭ l'alţĭ Patriarchĭ şi Kyriarchĭ şi a consacra basele uneĭ soluţiunĭ admissibile, ér pe d'altă puté să facă unŭ pas quătre guvernul Princiar saŭ de a drept saŭ prin represintantele Dacorománieĭ indirect.

Din fatalitate însĕ nu s'a făcut pân'acum nicĭ un pas serios despre aquésta questiune, a quăreia soluţiune era să glorifice patriarchia luĭ maĭ mult de quât a treia luĭ Anthimus. Guvernul román quare să justifică a nu se îngriji de aquésta, nicĭ uă dată nu a aretat ver uă indefferenţă saŭ conduită puţin demnă la un guvernământ chrestin; din contră suntem sigurĭ quă doresce uă soluţiune óre quare, spre a se *debarassa* atât de art. XIII-lea din Convenţiunea Parisiană quât şi din indatoririle hotărîte prin Protocolul de la 19 Maiŭ 1864 etc. etc.

ΟΙ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΑΙ (Τέλος)

Πλὴν φεῦ! παρῆλθον ἔκτοτε αἰῶνες ὅλοι, καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀνεπτύχθη, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦσιν εἰσέτι πραττοντες, «πάντα, ἃ τολμῶσιν ἀδίκως, φιλοχρηματίας ἀναπειθούσης, ἢ γοητευούσης ἡδονῆς», καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς ἠναγκασμένοι διὰ τοῦ ἐπιβαλλομένου ἡμῖν τούτου ἄρθρου, μεστοῦ πικρῶν ἀληθειῶν, νὰ προκαλέσωμεν νέας συνοφρυώσεις καὶ ἀποκτήσωμεν νέους ἴσως *φίλους* ἐν τῇ φάλαγγι τῶν ἀγωνιζομένων παντοίως ὑπὲρ ἡμῶν· διότι ὁ κατηγορῶν ὡρισμένα πρόσωπα ἀποκτᾷ καὶ γνωστοὺς ἐχθροὺς ἕνα ἢ δύο, ὀλίγους τινὰς μόνον ἐν τῷ φανερῷ· ἀλλ' ὁ γενικώτερον ὁμιλῶν καὶ οὐδένα καταδεικνύων ἀποκτᾷ ἐν κρυπτῷ πολὺ περισσοτέρους· πάντας ἐκείνους, οὓς ἡ συνείδησις αὐτῶν ἐλέγχει, καὶ ὧν ἡ καρδία ταράσσεται εἰς τοὺς πικροὺς λόγους τῆς ἀληθείας, ἥτις τοὺς ἐπιβαρύνει. Ἀλλ' ἔστω! ἀπέναντι αὐτῶν ἀνυψοῦται ἡ κοινὴ γνώμη μὲ τὸ ὑπερήφανον αὐτῆς μέτωπον· τὸ βλέμμα αὐτῆς ἐκπέμπει ἀκτῖνας ἐνθαρρύνσεως· ὅθεν προχωροῦμεν ἀδιστάκτως, προσπαθοῦντες νὰ διερμηνεύσωμεν αὐτὴν ὅσον δέδοται πιστῶς καὶ εἰλικρινῶς· ἐπιθυμοῦμεν νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τῆς φωνῆς αὐτῆς, νὰ ἐκφράσωμεν τὰ αἰσθήματά της, τοὺς πόνους καὶ τὰς προσδοκίας της, ἀποβλέποντες οὐχὶ πρὸς τὰ ὑψηλὰ παράθυρα ὀλίγων τινῶν εὐνοουμένων τεχνίων τῆς τύχης, ἢ ἐκεῖ, ὅπου ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος συσσωρεύεται ποικιλοτρόπως καὶ ἐν ἀφθονίᾳ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ὑπόγειον ἐκεῖνο, ὅπου δυστυχὴς μήτηρ θηλάζει ἡμίγυμνον τεκνίον· ἐκεῖ, ὅπου ἡ σφύρα κατεργάζεται τὸν σίδηρον, καὶ ὁ ἱδρὼς τοῦ ἐργατικοῦ μετώπου καταρρέει ἐπὶ τοῦ ἄκμονος· ἐκεῖ, ὅπου ὁ πρίων σχίζει τὰξύλα τοῦ χρυσοπεποικιλμένου λίκνου ἑνὸς νεογεννήτου μεγιστᾶνος.

Ἐκεῖ στρέψατε, ὦ Ἀσκηπιάδαι, τὸ βλέμμα· ἐκεῖ ἐπιστήσατε τὴν προσοχὴν ὑμῶν καὶ συγκινήθητε.

Μὴ λησμονήσωμεν μάλιστα τὴν ἀπάντησιν, ἣν αὐτὸς ὁ Ἱπποκράτης ἔδωκε πρὸς τὸν Μέγαν Βασιλέα, προσκαλοῦντα αὐτὸν ἐν τῇ πρωτευούσῃ του· ἀπάντησιν σχεδὸν ὁμοίαν ἐκείνης, ἣν ἔδωκεν ὁ ἐσχάτως ἀποβιώσας περίφημος φυσιολόγος Agassiz πρὸς τὸν Ναπολέοντα Γ'.

Οἱ ἄνδρες οὗτοι ὑπῆρξαν ἀληθεῖς μύσται καὶ εὐγενεῖς τῆς ἐπιστήμης ὀπαδοί· ἐνόουν τὴν ἐπιστήμην, ὅπως πρέπει αὕτη νὰ ἐννοῆται, ἵνα αὕτη μὲν ὄσημέραι προάγηται, τὴν δὲ ἀνθρωπότητα σπουδαιότερον ὠφελῇ....

Οὐχ ἧττον ἐλπίζομεν ὅτι πολλοὶ παρ' ἡμῖν ὑπάρχουσι καὶ ὑπάρξουσιν οἱ τοιοῦτοι. Καθὼς δὲ καθῆκον ἡμῶν θεωροῦμεν ἀπαραίτητον νὰ ὑπερασπίσωμεν τὴν ἐπιστήμην κατὰ τῆς ἀγυρτίας, ὡς δι' ἰδιαιτέρου θὰ πράξωμεν ἄρθρου, ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἀπό τινος ἀποκαθισταμένων ἐπιστημόνων, καθὼς, λέγομεν, καθῆκον ἔχομεν ν' ἀνυψώσωμεν τὴν φωνὴν ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ κατὰ τῶν ἀναισχύντων ἐκείνων τυχοδιωκτῶν, οἵτινες ἐτράφησαν καὶ ἐπαχύνθησαν ἐν τῇ σκιᾷ τῆς ἀμαθείας, ὅπως ὁ ἀσφόδελος ἐν ταῖς γωνίαις τῶν μνημάτων καὶ τοῖς ὑγροῖς τοίχοις τῶν ὑπογείων, τοιουτοτρόπως καθῆκον ἐπίσης θεωροῦμεν νὰ ὑπομνήσωμεν αὐτοῖς, ὅτι, διαφέροντες ἐκείνων ὡς πρὸς τὰς γνώσεις, ὀφείλουσι νὰ διαφέρωσι καὶ ὡς πρὸς τὴν διαγωγὴν, τὰ ἤθη καὶ τὰ αἰσθήματα. Ἂς δείξωσι καὶ αὐτοῖς ἔτι τοῖς ἁπλουστέροις οὐ μόνον διὰ τῆς θεραπευτικῆς ἱκανότητος, ἀλλὰ καὶ διὰ συμπεριφορᾶς γενναίας καὶ φιλανθρώπου, ὁποίαν τινὰ κατεργάζεται τὴν ψυχὴν καὶ μορφόνει τὸν ἄνθρωπον ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη, ὁποῖον ἑπομένως ἀδιαπέραστον χάος ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐκείνων, ὧν ἡ βασιλεία ὄσημέραι ἐκλείπει. Τότε δ' ἔστωσαν βέβαιοι, ὅτι μετὰ μεγαλειτέρας ἔτι χαρᾶς καὶ προθυμίας θὰ τείνωμεν αὐτοῖς χεῖρα ἀρωγὸν διὰ τῶν μέσων, ἅτινα προσφέρει ἡμῖν τὸ δημοσιογραφικὸν στάδιον.

Λάτρεις τῆς ἐπιστήμης διάπυροι, καὶ τὴν προαγωγὴν ταύτης παρὰ τοῖς λαοῖς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς θεωρήσαντες ἀνέκαθεν ὡς τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς προόδου, εὐχόμεθα νὰ ἴδωμεν αὐτὴν ἀνεγείρουσαν τὸ ἔνδοξον τρόπαιον τῆς νίκης της ἐπὶ τοῦ προπατορικοῦ αὐτῆς ἐδάφους· εὐχόμεθα ν' ἀνεγείρῃ ἐκ νέου τὸν κατηρειπωμένον αὐτῆς οἶκον, ἐπανερχομένη ἐκ τῆς ἐξορίας ἐκείνης εἰς ἣν τὸ μοιραῖον τῶν ἐθνῶν πεπρωμένον καταδικάζει ἀνεξαιρέτως οἱανδήποτε πολιτικὴν, φιλολογικὴν ἢ ἐπιστημονικὴν ἀκμήν· πλὴν ὅμως ἂς ἀποβάλῃ, πρὸς Θεοῦ! τὸ ὑπερφίαλον, τὸ ἰταμὸν καὶ περιφρονητικὸν ἐκεῖνο ὕφος, ὅπερ εἶνε τοσοῦτον ἀλλότριον τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς πηγῆς, καὶ δι' οὗ, περιβαλλομένη νόθον καὶ ἀντεθνικὸν ἔνδυμα, ἐπαπειλεῖ ν' ἀνάψῃ ἐν μέσῳ τῶν μόλις ἀναπτυσσομένων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ πρὸ πάντων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὴν καταστρεπτικὴν ἐκείνην πυρὰν, ἥτις ἠφάνισε κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν τὴν πανεπιστήμονα Γαλλίαν.

Ἡμεῖς τοὐλάχιστον οὐδέποτε θὰ ἐπικροτήσωμεν τὴν πορείαν αὐτῆς ταύτην· καὶ ἂν ἐν τῷ προσώπῳ ἑνὸς ἐπιστήμονος θεραπευτοῦ δὲν ἀνακαλύψωμεν τὸν ἄνδρα τοῦ καλῶς βουλεύεσθαι καὶ ἐναρέτως ζῆν, τῆς θετικωτέρας καὶ ὑψηλοτέρας καὶ σπουδαιοτέρας ταύτης ἐπιστήμης, πρὸς ἣν πᾶσαι αἱ λοιπαὶ καταλήγουσι καὶ ὀφείλουν ν' ἀποβλέπωσιν, οὐδέποτε θὰ εἴπωμεν ὅ,τι ἔλεξέ ποτε τῷ Νέστορι ὁ Ἰδομενεὺς, βλέπων τετραυματισμένον τὸν Μαχάονα:

«Ἰητρὸς ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων».

Αἱ Δακίδες (*Le Beau Sexe Roumain*).

Μεταξὺ πολλῶν πεπαιδευμένων γυναικῶν τῆς Δακίας, αἵτινες διακρίνονται ἐπὶ τοῦ ὁροπεδίου τῆς φιλολογίας καὶ τοῦ Παρνασσοῦ τῆς ποιήσεως, καὶ ὧν ἐξέχει ἡ παγκόσμιον φήμην κεκτημένη Κ-α *Aurelia Ghica* ἢ Δώρα δ'Ἰστριὰς, ἡ πολῖτις τῆς Κεκροπίας, δὲν δυνάμεθα ἵνα παρέλθωμεν ἐν σιγῇ τὴν μουσοστεφῆ δεσποινίδα *Marie Demètre Ghica*.

«Εἶναι νέος ἀστὴρ ἐπὶ τοῦ ἀνθοῦντος τῆς φιλολογίας ὁρίζοντος, λέγει ὁ Κ. Σ... ἐν τῇ *Pressa*, πνεῦμα ποιητικὸν καὶ εὐγενὲς, τιμὴν ποιοῦν τῷ ὡραίῳ φύλῳ. Παρίσταται ἐν τῷ Α'. Τόμῳ «*Essais Poétiques*» διὰ ῥοωδῶν, καὶ κρυσταλλορρύτων ὡς ἡ δρόσος τῆς ἠοῦς ποιήσεων, εὐωδῶν καὶ ἡδέων ὡς τὰ ῥόδα τοῦ Μαΐου. Ἡ μουσοφιλὴς δεσποσύνη *Μ. Γκίκα*, ἐνθαρρυνθεῖσα τῇ εὐμενεῖ ὑποδοχῇ τοῦ δημοσίου, ἣν ἀπήντησαν αἱ πρῶται αὐτῆς ποιητικαὶ ἐμπνεύσεις, ἐπησχολήθη ἵνα ἐγγραμματίσῃ δι' ἐπῶν τὰς στοργικὰς καὶ θελκτικὰς ἀναμνήσεις... τοὺς γλυκιπίκρους μυχίους πόθους, τὰ αἰθέρια καὶ ἁγνὰ ὄνειρα, τὰ τὴν ψυχὴν πτερυγίζοντα καὶ εἰς ὑψηλὰς σφαίρας τὸν νοῦν μεταρσιοῦντα.

Ἐπαινοῦμεν τοιαύτας εὐγενεῖς καὶ ἐξόχους ἀσχολίας τοῦ ὡραίου φύλου. Ἀντὶ τῶν ματαιολογιῶν καὶ ψυχοφθόρων ἔργων, αἱ νεάνιδες ἔχουσιν ἀντιμέτωπον ἐκλεκτὸν καὶ εὐρὺν λειμῶνα ἐν φιλολογίᾳ καὶ μουσικῇ, ἐν σπουδαίαις καὶ σοφαῖς ἀναστροφαῖς, ἐν ἀφοσιώσει ἐπὶ ἀναπτύξει ἀληθοῦς ἀγωγῆς, οἰκογενειακῆς τε καὶ κοινωνικῆς.

---

mêntuluĭ făgăduinţeĭ al Scriptureĭ, când curgé locuitorilor mĭere şi lapte şi pe când Ea purta aceste numirĭ!.. Natura Palestineĭ de astădĭ nu maĭ are nemica atrăgător, afară de ideea sublimă Biblică şi Creştină. Totuşĭ Jidoviĭ o rógă, o doresc şi o cer cu foc! de şi după mine, nu vor maĭ puté căpăta îndĕrăt ca jidovĭ nicĭ o dinióră! căcĭ nu pot desfiinţa Creştinismul şi un numeros popor ca Arapiĭ ce o posedéză.

România însă este fórte atrăgătóre pentru străiniĭ ce o ştiŭ preţui dupre adevĕrata eĭ valóre, căcĭ Ea este tînără, frumósă şi avută şi fórte puţin locuită. Lucru ce îĭ causaze intrigĭ, zulepsirĭ, şi pisme de pe la óspeţiĭ şi peţitoriĭ neînvitaţĭ. România odată perdută de către Românĭ, vĕ puteţĭ închipui ce vor deveni, ce vor ajunge fiĭ seĭ ceĭ desmerdaţĭ şi stricaţĭ. a cărora înţelepţi străbunĭ de care eĭ nu maĭ sunt vrednicĭ, se ḑicéŭ: **Paza bună trece primejdia rea.**

Am citat acéstă înţeléptă macsimă a vechimeĭ, nu că dóră ea póte face vre un mare efect, căcĭ noĭ am ajuns astădĭ ca şi greciĭ vechĭ când, în decadinţa lor, îşĭ bătéŭ jĭoc în public, nu numaĭ de scriitoriĭ lor, -dar chiar şi de divinitâţile lor!.. graţie spirituluĭ se coluluĭ de astădĭ **aceleĭ cumplite filosofie materialistă** Dar fie orĭ şi cum, căcĭ eŭ cât voiŭ putea, tot voiŭ striga la urechile împetriţilor; şi apoĭ este şciut, că maĭ multe picăturĭ, câte-odată, găuresce chĭar petrile. Ce să ḑicem însă şi ce să sperăm, când este evident că: *din Sion a eşit legea şi cuvêntul Domnuluĭ din Ierusalim*, care precum credem şi precum ne asigură St. Scriptură, nu pot remâné fără de ródă bună, orĭ cât de tărḑiŭ?

Dupe acéstă neplăcută póte Digresie, pe care rog să mĭ-o ertaţĭ, se venim amêndoĭ ca să intrăm în St. cetate cum am avut norocirea de am intrat şi Eŭ însumĭ în faptă şi pentru prima óră, la 19 ale luneĭ luĭ Iulie trecut, şi am mers drept la capitolul prin escelinţe sânt, vréŭ să ḑic la St. Mormênt al Domnuluĭ şi Mântuitoruluĭ şi Dumneḑeuluĭ nostru IS. HS. şi sus la Golgotha, care astădĭ în adevĕr este Sântă, dar care nu lasă nimica nicĭ se împedică de ceva âncă de a păré tristă, posomorîtă şi chiar înspăimântătóre celor ce o contempléză cu credinţa creştină, şi am depus aicĭ rugăciunile mele cele maĭ călduróse şi maĭ duióse din câte am făcut în viaţă şi în Biserică.

Sânta Golgotha, care se numeşte şi Calvar, este o stâncă înaltă cât o movilă mare. Ea este crepată şi despicată, chĭar aşa precum spune St. Evangelie, «că pământul s'a cutremurat şi că petrele s'aŭ despicat la restignirea Domnuluĭ»; sus de asupra eĭ este locul séŭ gaura, unde a fost înfiptă Crucea Domnuluĭ adorată şi reverată etern de credincioşĭ, iară de desubtul găuriĭ, în întrul stâncĭĭ, este locul căpăţâneĭ luĭ Adam. Aicĭ te suĭ din Biserica mare şi chiar din Altar pe vre o 17 trepte; iară când priveştĭ *Calvarul* te împli de o durere şi tot odată de o spaĭmă care nu se póte spune cu vorbe, ci numaĭ simţi cu inima şi la faţia loculuĭ!.. Munte cu numele de Golgotha, precum a pretins uniĭ, nu se află în Ierusalim.

Eŭ apoĭ a treea ḑi de la sosirea mea în S-ta Cetate şi de la închinăciunea mea la St. Mormênt şi la S-ta Golgotha, într'o ḑi de Duminică, la 21, ale luĭ Iulie trecut, am servit o st. leturghie chiar pe St. Mormênt al Domnuluĭ. Iar în 22 fiind serbătórea Marieĭ Magdalina am servit'o sus pe acéstă înfricoşată Golgotha împreună cu Patriarhul şi cu alţĭ Arhiereĭ. Pe care leturghie rog se o priméscă Domnul Dumneḑeŭ, ca pe jertfele luĭ Abel, ale luĭ Noe, a luĭ Avram şi a altor Patriarhĭ. Amin.

Eşind din Biserică am scris următórele versurĭ de Mulţemire, pe care creḑêndu-le că nu'ţĭ vor displăcé, cel puţin în totul, vă citez aicĭ cum urméză:

---

către IS. HS. şi numaĭ atuncĭ cererile tale se vor împlini. Societăţile secrete prin care lucrezĭ de atâta timp, nu 'ţĭ vor rădica nicĭ împĕrăţie, nicĭ prinţie, dar nicĭ îţĭ vor zidi cetăţile Iudeeĭ şi âncă cu atâta maĭ puţin a Ierusalimuluĭ!!. te asigur consciinţios.

ΚΑΦΦΕΝΕΙΟΝ

εὖ διαθετειμένον καὶ καλῶς περιποιημένον

ἠνοίχθη κατ' αὐτὰς ἐν τῇ ὁδῷ Beylik ὑπὸ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΥ ΒΡΑΖΗ

ἐντεῦθεν τῆς Γεφύρας.

Συγχαίρομεν τὴν Δ-νην *Μαρίαν Δ. Γκίκα* καὶ διὰ τὸν Β'. Τόμον. *Heures de Loisir* ὃν θεωροῦμεν ὡς ἀνθοδέσμην εὐώδη αἰσθημάτων θελκτικῶν ἅτινα ἔδρεψε δαψιλῶς ἐκ τοῦ ἀνθοῦντος τῶν ὀνείρων τῆς νεότητος λειμῶνος καὶ ἐν τῆς μυχίοις τῆς εὐαισθήτου καὶ ἁγνῆς καρδίας πτυχαῖς.

Ὁ Β'. οὗτος Τόμος ἀφιέρωται ποιητικῶς τῇ *Δώρα δ'Ἰστρίᾳ*. Τὸ πρῶτον ἐπικὸν ἄνθος ἐπιγράφεται «*Τὸ παρελθὸν*» (*Le Passé*) Δύο φίλαι ἀναμιμνήσκονται τῶν ἡδέων ὡρῶν, τῶν εὐαρέστων τῆς τρυφερᾶς νεότητος δραμάτων, ἐρωτώμεναι:

«Songes-tu maintenant à ce passé lointain,
„Qui se dresse à mes yeux comme une ombre bien chère?
«Nous causions dans les bois, nous tenant par-la-main
«Et buvions à longs traits la vie et la lumière.

Εἶτα, μετὰ πλείονας στροφὰς ἐρωτικῆς καρδίας καὶ φαντασιώδους νεανικότητος, ἡ μία τούτων ἀναφωνεῖ:

«Un jour je vis ton front plus pâle que le mien,
«Et comme un passereau que menace l'orage,
«Tu vins, toute troublée, appuyer sur mon sein
«Ta joue en me disant: «*Donnes-moi du courage!*»

Τελευταῖ δὲ διὰ τῶν ἐφεξῆς πικρῶν ἐπῶν:

«Qu'il ne reste plus rien de mes rêves chéris!
«Ils empoisonnent trop ma cruelle existence
«Je veux dorénavant, debout sur leurs débris,
«Qu'ils gardent sous mes pieds un éternel silence
«Mais toi, ma tendre amie, oh! dis, repète encor
«Que ta vie est charmante et telle qu'on la rêve,
«Et puis je m'éteindrai, sans envier ton sort,
«Comme le chant plaintif d'un oiseau sur la grève.»

Ὡσαύτως τὸ ἔπος «*Ἡ Ἀνάμνησις*» ἀφ' οὗ ἀποσπῶμεν:

«Adieu, doux rêve, adieu, tu t'enfuis sans retour
«Je t'aimerai toujours, premier songe d'amour,
«Dont la présence aimée est si pleine de charmes
«Changeait en volupté mes soupirs et mes larmes,
«Mon regard, las d'errer dans un monde inconnu.»

«Συνιστῶμεν ὡσαύτως τὰ ἔπη» *La Tristesse —Souvenir d'Eté — Roses flêtries* — Τὸ λείριον· *C'en est fait, ô mon Dieu*»,

Πλὴν τί πρῶτον καὶ τί ὕστατον ἄνθος ἐκ τῶν ἐπῶν δρέψωμεν; Ἰδοὺ ὡραία στροφὴ τοῦ «*Loin de toi*»:

«Je pense à toi le jour, quand le bras de l'aurore
«Le soleil dégagé se montre à l'horizon,
«Et lorsque vient la nuit, à toi je pense
«Et je m'endors, rêveuse, en prononçant ton nom...

Ὡσαύτως λίαν εὐφάνταστος καὶ εὔχρως ζωηρότης ἀπαντᾶται ἐν τῇ πρώτῃ στοφῇ τοῦ «*Son Nom*»:

«Son beau nom, je le dis à l'étoile qui brille,
«Au rossignol, qui chante au déclin d'un beau jour
«Et je le dis encore tont bas, avec amour
«À l'eau de la fontaine, á l'éclair qui scintille....

Τέλος «L'Orphélin» «*La Violette*» εἰσὶν ἐντυπώσεις καὶ εὐαισθησίαι ποιητικαὶ ἠβώσης καὶ λογάδος τῶν Μουσῶν καρδίας.

«Ὁ Γ'. Τόμος τιτλοφορεῖται «*Nouvelles*».

Paschides

Ἀναγινώσκομεν εἰς τὴν σπουδαίαν Ἐφημερίδα τῆς Αἰγύπτου «ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΝΕΑ»

Η ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ

«Προχθὲς Κυριακὴν, ὁ Ἱεροδιδάσκαλος τῆς ἡμετέρας Κοινότητος, Γρ. Γῶγος, Ἀρχιμανδρίτης, εἰς τὴν ἱερὰν ἐκκλησίαν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, πλήρη οὖσαν εὐσεβῶν ἀκροατῶν, ἀφοῦ ἐξήγησε πρῶτον μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ εὐγλωττίας τὴν ἀληθῶς θείαν θαυμαστὴν παραβολικὴν ἀπάντησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν πρὸς τὸν Νομικὸν τῆς Ἱερουσαλὴμ, πειράζοντα τὸν Χριστὸν καὶ ἐρωτήσαντα «Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;» ἀφοῦ ἀκολούθως κατέδειξεν ἀπό τε τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος τὴν μωρίαν καὶ τὴν ἀθλιότητα τῶν ἀρνουμένων τὴν μετὰ θάνατον αἰώνιον ζωὴν, καὶ διὰ τοῦτο φρονούντων, ὅτι πρόγονοι αὐτῶν εἰσιν οἱ πίθηκες καὶ οἱ οὐραγκοτάγκοι, ἐπελήφθη τοῦ περὶ ἐλεημοσύνης θέματος, φθάσας εἰς τὴν εὐαγγελικὴν ῥῆσιν «τὶς οὖν τούτων τῶν τριῶν πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς; ὁ δὲ εἶπεν· «ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ·» εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, «πορεύου καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.» Καὶ οὕτω περιώρισε τελευταῖον τὸν λόγον ἀποδεικνύων τὴν κατεπείγουσαν ἀνάγκην συστάσεως καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει Ἑλληνικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

Ἡ Ἑλληνικὴ καὶ Ὀρθόδοξος Κοινότης τῶν Ἀλεξανδρέων, εἶπε πρὸς τοῖς ἄλλοις ὁ ῥήτωρ τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ τοσαῦτα χριστιανικὰ καὶ κλεινὰ ἔργα διεπράξατο, καὶ τελευταῖον μάλιστα διὰ τῆς εὐγενοῦς προνοίας καὶ τῆς γενναίας χρηματικῆς συνεισφορᾶς τῶν τε ἀξιοσεβάστων αὐτῆς ἐπιτρόπων καὶ εὐπόρων καὶ ἐντιμοτάτων αὐτῆς Μελῶν, μόλις κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν συνδρομῶν ἀπήρτισεν ἱκανὸν χρηματικὸν κεφάλαιον πρὸς ἀνέγερσιν εὐρυτέρου τοῦ νῦν ὑπάρχοντος Ἑλληνικοῦ ἡμῶν νοσοκομείου, τοιαύτη φιλότιμος καὶ φιλόκαλος ἀλλὰ καὶ πλουσία Κοινότης μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου θὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὴν εὐαγγελικὴν ἐντολὴν τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, ἣν ἡ μήτηρ Ἐκκλησία προβάλλει εἰς τὰ ἀγαπητά της τέκνα διὰ τοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ὅστις ἔσται ὁ πρόεδρος καὶ πρῶτος εὐεργέτης τῆς Ἀδελφότητος ταύτης. Μετὰ ταῦτα, ὁ ἱεροκήρυξ ἐν ὀνόματι τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ καὶ τῶν δεινοπαθούντων ἐνταῦθα ὁμογενῶν ἐπεκαλέσθη τὴν συνδρομὴν καὶ ἀντίληψιν τῶν εὐγενῶν καὶ φιλοχρίστων Κυριῶν τῆς ἡμετέρας Κοινότητος, ὅπως ὡς μέλη καὶ ὡς σύμβουλοι τῆς Φιλοπτώχου ἡμῶν Ἀδελφότητος ἀποδείξωσι καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὰ χριστιανικὰ καὶ φιλογενῆ αὐτῶν αἰσθήματα, ἔχουσαι μάλιστα ὡραῖον καὶ ἐπαινετὸν παράδειγμα πρὸς τοῦτο, τὰς εὐγενεῖς Ἑλληνίδας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Σμύρνης καὶ πολλῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν πόλεων. Διὰ τῶν φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων, πολλὰ ὀρφανὰ καὶ χῆραι δυστυχεῖς, πολλοὶ ἀναξιοπαθοῦντες οἰκογενειάρχαι ἕνεκεν ἀσθενείας ἢ ἄλλης ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος, εἶδον τὰ καλὰ ἔργα τῶν καλῶν τούτων χριστιανῶν γυναικῶν, καὶ ὡς ἀγγέλους τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας τοῦ Θεοῦ ταύτας ἐκλαμβάνοντες, ἐδόξασαν καὶ δοξάζουσι τὸν πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Σωφρόνιος, καθὸ πρόεδρος τῆς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει Ἑλλ. Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος διορίζει κατ' αὐτὰς τὸ διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς ἀδελφότητος, ἀπαρτιζόμενον ἐκ Κυρίων καὶ Κυριῶν κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος· ἐντὸς ὀλίγου δημοσιεύεται ὁ Κανονισμὸς τῆς Ἀδελφότητος, καὶ ἀμέσως ἄρχεται ἡ ἐγγραφὴ τῆς ἐτησίου συνδρομῆς τῶν ἐνταῦθα φιλανθρώπων ὁμογενῶν εἰς τὸ Μητρῷον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

Οἱ ὁμογενεῖς μετὰ πλείστης χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἤκουσαν τὴν μητρικὴν ταύτην πρότασίν της καὶ παράκλησιν· καὶ οὐ μόνον διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ὀφειλόμενον σεβασμὸν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ χριστιανικὴν αὐτῶν προαίρεσιν, ἕκαστος, τὸ κατὰ δύναμιν, θὰ συνδράμῃ ἀναντιῤῥήτως τὸ εὐαγγελικὸν καὶ ἅγιον τοῦτο ἔργον.

Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν τῆς θείας λειτουργίας ἐν τῇ αὐτῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ αὐτὸς Ἱεροδιδάσκαλος, ἔχων περὶ ἑαυτὸν 300 μαθητὰς καὶ 200 περίπου μαθητρίας τῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων τῆς Κοινότητος, ἐξήγησεν εἰς αὐτοὺς μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης σαφηνείας καὶ ἁπλότητος, τὴν περικοπὴν τοῦ Ἀποστόλου τῆς ἡμέρας· ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης παρέμεινε μέχρι τέλους τοῦ κυριακοῦ μαθήματος, καὶ ηὐλόγησεν ὡς καλὸς ποιμὴν καὶ πατὴρ καὶ τὰ μικρὰ καὶ ἀθῶα ταῦτα τέκνα του, τὰ ἀρνία τοῦ Χριστοῦ, ἅτινα ἐν τῇ χριστιανικῇ διδασκαλίᾳ καὶ ἠθικῇ, ἐκ τρυφερᾶς ἡλικίας παιδευόμενα, βεβαίως θὰ γίνωσιν εὐσεβέστεροι ἡμῶν χριστιανοὶ καὶ ἀγαθώτεροι πολῖται.

Λογίδριον ἐκφωνηθὲν ἐν τῇ Σχολῇ Καλαφατίου τῷ 1870. *ὑπὸ Θ. Α. Π.*

Χαίρει ἡ καρδία τοῦ περιέργου ὁδοιπόρου, ὁπότε εἰσέρχεται εἰς περίβολον Μουσῶν, ὅπου παῖδες Χριστιανῶν δὲν ὀκνοῦσι πορευόμενοι *πρὸς τοὺς χρήσιμόν τι ἐπαγγελλομένους διδάσκειν*, ὅπου νεολαία ἀθῶα δηλονότι τρέχει νὰ ποτισθῇ τὰ νάματα τὰ ζωήῤῥυτα τῆς παιδείας. Πολλῷ μᾶλλον ὅμως χαίρουσιν οἱ ἱδρυταὶ, εὐεργέται καὶ συντηρηταὶ τοῦ κοινωφελοῦς τούτου τεμένους, ὅταν βλέπωσιν ὅτι οἱ κόποι καὶ ἱδρῶτές των δὲν ἀπέβησαν εἰς μάτην, καὶ ὅτι τὸ Δένδρον τῆς σοφίας τὸ πολύκλωνον καὶ πολύφυλλον, παράγει καρπὸς ἀειθαλεῖς, εὐόσμους καὶ ἀνθηρούς.

Φέρε λοιπὸν ἴδωμεν, ἂν σεῖς τὸ στήριγμα καὶ ἡ προσδοκία τῶν γονέων καὶ οἰκογενειῶν, οἱ ὁποῖοι κάθησθε ὑπὸ τὴν σκιὰν τούτου τοῦ δένδρου καὶ ὀσφραίνεσθε τὰ μυροβόλα ἄνθη του ἀναπνέετε τὴν γλυκεῖαν αὖραν τῶν Μουσῶν, ὅσαι ἀπὸ τὰ σπήλαια τοῦ κυματοσιγάλου Ἴστρου φεγγοβολοῦσι τὸ νεοσύστατον Καλαφάτιον.

Α.' ἰδοὺ πρῶτος μαθητὴς πλησιάζει ἀπαγγέλλων τεμάχια Ἕλληνος συγγραφέως. Ἰδοὺ καὶ δεύτερος ἀναγινώσκει περίοδον Γάλλου καὶ Γερμανοῦ ποιητοῦ. Ἰδοὺ καὶ τρίτος ἀποστηθίζει ῥουμανικὰς φράσεις ἐθνικοῦ συγγραφέως.

Εὖγε, παῖδες Ἑλλήνων, Ῥουμάνων, Σέρβων, Βουλγάρων κλάδοι! Σεῖς ἔχετε στεφάνους ἐπὶ τῶν μετώπων σας ἀμαράντους. Προσέξατε ὅμως μὴ τυχὸν καὶ τοὺς μαράνετε! Ἀνοίγετε πάντοτε τὰ ὦτά σας εἰς τὰ παραγγέλματα τῆς ἱερᾶς τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Πίστεως! Προσέχετε εἰς τὰ ἀποφθέγματα τῶν Ἑλλήνων Φιλοσόφων ἐκείνων τῶν ἀθανάτων. Προσπαθεῖτε νὰ μιμηθῆτε τὸς πράξεις καὶ τὰ κατορθώματα τῶν ἐνδόξων σας προγόνων.

Παραγγελίας καὶ νουθεσίας τῆς διαγωγῆς σας εἰς τὸ στάδιον τῆς ζωῆς σᾶς διδάσκουν οἱ ζηλωταὶ τοῦ καλοῦ, οἱ ἐνθουσιασταὶ τῶν καλῶν ἔργων, οἱ φιλοπάτριδες καὶ φιλευσεβεῖς πρὸς τὰ πατρῷα Διδάσκαλοι. Νάματα ἠθικῆς καὶ διανοητικῆς προόδου σᾶς παρέχουσιν ἀφθόνως αἱ δροσόῤῥυτοι καὶ ἀνεξάντλητοι βρύσεις τῶν σοφῶν Ἑλλήνων. Κανόνα καὶ τάξιν τῶν διαβημάτων σας παρέχουσιν ἡ Ἐκκλησία, εἰς ἣν πρέπει τακτικῶς νὰ ὑπάγητε καὶ εὐλαβῶς νὰ ἀκούητε τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν χωρὶς ὁμιλιῶν· κατὰ δεύτερον δὲ λόγον καὶ τὸ Σχολεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνητε τὰ μαθήματά σας χωρὶς ἀταξιῶν καὶ θορύβου, ἀγαπώμενοι ὁ εἷς τὸν ἄλλον ὡς ἀδελφοί.

Ναί! εἶσθε ἀδελφοί, διότι ὅλοι εἴμεθα ἀπόγονοι τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας, τῶν πρωτοπλάστων· ὅλοι εἴμεθα ἔκγονοι τῶν υἱῶν τοῦ Νῶε, Σὴμ, Χὰμ καὶ Ἰάφεθ, κατὰ τὴν Ἱερὰν Γραφὴν καὶ κατὰ τοὺς σημερινοὺς σοφοὺς ἱστοριογράφους τῆς Παναγκοσμίου ἱστορίας. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ διάκρισις μεταξὺ Ἕλληνος καὶ Ἰουδαίου, Σέρβου καὶ Ῥουμούνου, Βουλγάρου καὶ Θρᾳκός. Οἱ πάντες ἐν εἴμεθα, κατὰ Παῦλον τὸν Διδάσκαλον τῶν Ἐθνῶν.

Ἠξεύρετε ποῦ πρέπει νὰ διακρινώμεθα; εἰς τὰ μαθήματα, ποῖος πρέπει νὰ ὑπερτερήσῃ τὸν ἄλλον διὰ τῆς μελέτης καὶ τῆς φρονήσεως, διὰ τῆς εὐταξίας καὶ εὐπειθείας εἰς τοὺς γονεῖς μας, διὰ τοῦ σεβασμοῦ εἰς τοὺς μεγαλειτέρους μας. Εἶναι ὅμως ἀναγκαῖον ν' ἀγαπᾶτε κατὰ χρέος, εἶναι ἔργον εὐγνωμόνων τέκνων τῆς Ἀνατολῆς νὰ σέβησθε καὶ ἐκτιμᾶτε τὴν Ἑλλάδα, διότι αὐτὴ μᾶς ἐφώτισε διὰ τῶν γραμμάτων, αὐτὴ μᾶς ἐστήριξεν διὰ τῶν νοητικῶν καὶ μεγαλουργῶν πράξεών της. Τὸ ὁμολογεῖ ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Γερμανία, τί λέγω; καὶ αὐτὴ ἡ Ἀμερική.

Ἡ Ἑλλὰς διὰ τῆς θείας αὐτῆς γλώσσης ἀπήλλαξε τὴν Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν ἀπὸ τῆς κτηνώδους βαρβαρότητος τῶν Ἀφρικανικῶν ὀρδῶν· διὰ τοῦ Κλήρου καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως τῶν τέκνων της ἔσωσεν ἐν τῇ κιβωτῷ τῆς πίστεως, ἐν τῇ θεοτεύκτῳ Ἐκκλησίᾳ, τὰ ἔθνη καὶ τὰς φυλὰς καὶ δὲν *ἐτούρκισαν*, δὲν ἐσκοτίσθησαν ἀπὸ τὰ δόγματα τοῦ Κορανίου, ἀπὸ τὸν μεσαιωνικὸν Δεσποτισμὸν καὶ τὸν φανατικὸν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως (*Inquisitia*) καὶ τοῦ Λοϋόλα ἀντιχριστιανισμόν.

Πλὴν ὁ καιρὸς δὲν μ' ἐπιτρέπει νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν εὐεργετημάτων ὅσα ἡ θεία Ἑλλὰς, ἐνστερνισθεῖσα τὴν ἀμώμητον εἰς τὸν Θεάνθρωπον πίστιν, ἔπραξεν ὑπὲρ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Εἰς τὴν Ἀσίαν, εἰς τὴν Λιβύην, εἰς τὴν Συρίαν, εἰς τὴν Ῥωμυλίαν, Ταυρίδα, Δακίαν, εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἀκτὰς τῆς γῆς ἀπαντᾷ τις ἴχνη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅστις δὲν εἶναι ἢ πολιτισμὸς εὐαγγελικὸς, δι' οὗ δοξάζεται ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ Θεὸς *Ἰησοῦς* καὶ τιμῶνται οἱ μάρτυρες τῆς *Πίστεως*, οἱ μάρτυρες τῆς *ἐλευθερίας*, οἱ μάρτυρες τῆς *ἀρετῆς*, ἡ τριστέλεχος αὕτη κυπάρισσος, ἧς τὰ ἀειθαλῆ κλωνάρια εὐσκιάζουσι τὴν ὑφήλιον καὶ ἐμυροβόλησαν τὰ ἔθνη πάντα.

Πλὴν τί πολυλογῶ, ἀφοῦ καὶ ὧδε τὴν ἔγερσιν Ναοῦ καὶ ἵδρυσιν Σχολείου πάλιν εἰς Ἕλληνα ὀφείλομεν, τὸν Κ. *Χατζῆ Παναγιώτην Θεοδώρου*, τὸ ἀγλαὸν τοῦτο τῶν Ἀγράφων τέκνον, βοηθούμενον ὑπὸ τῆς ἐκλεκτῆς χορείας τῶν Ἐφόρων καὶ τοῦ πράκτορος καὶ δημοσίου Ἰατροῦ σὺν τοῖς λοιποῖς πολίταις, ὑφ' ὧν ἀπαρτίζεται ἡ Ἑλληνικὴ ἐνταῦθα Κοινότης;

Ἀναφωνοῦντες ὅθεν ὅλοι τὸ «*Ζήτω ἡ Ἑλλάς*!» «Ζήτωσαν τὰ εὐεργετικὰ πανταχοῦ γῆς τέκνα αὐτῆς!» ἐπισφραγίζω τὸν λόγον διὰ τοῦ προφητανακτικοῦ πρὸς τοὺς παῖδας λογίου. «Δράξασθε παιδείας μήποτε ὀργισθῇ ὁ Κύριος, καὶ ἀπολεῖσθε ἐξ ὁδοῦ δικαίας.»

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥ Ἀρ. 8.

Περιέχει.

1 Ὁ Τσεπέσης (ὁ ἡγεμὼν) καὶ ἡ Δρῦς: Ἐπικόν. V. Alexandri.

2 Νέα Λύσις τοῦ Ὀρθογραφικοῦ προβλήματος. G. C. Frollo.

3 Ἐξωτικὰ δημοτικὰ Ἀλεξανδρῆ. Em. Creţulescu.

4 Περίληψις τῶν τριῶν περὶ Φιλολογίας μαθημάτων Β. P. Hasdeŭ.

5 Διάβασις τῆς Ἀφροδίτης ἐπὶ τοῦ Ἡλιακοῦ Δίσκου. St. Mihailescu.

6 Στατιστικὴ Ἰατρο-στρατιωτικὴ τοῦ Νομοῦ Πραχόβης. Z. Petrescu.

7. Δύο ἀνέκδοτα χειρόγραφα τῆς στρατιωτικῆς ἱστορίας. B. P. Hasdeŭ.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ὀρφανός τις ἐξ Ἑλλάδος ζητεῖ τὸν θεῖόν του «Κωνσταντῖνον Γερασιμόπουλον Καρπενησιώτην», οὗτινος ἡ διαμονὴ ἐστιν ἄγνωστος.

Ἐκ Ῥουχτσουκίου φίλος ἐλθὼν ἐκοινοποίησεν ἡμῖν τὰ ἑξῆς:

Ὁ Πασᾶς, περίφημος γαλλιστὴς, ὁσονούπω κατατίθησι τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ Διδακτηρίου τῶν Ὀθωμανίδων.

Ὁ κ. Σαρδέλλης ἔχει ὀγιῶς προσπαθῶν ἵνα διαδῷ τὸν ἑλληνισμὸν, καί τοι κατηγορήθη ὡς ῥωσσίζων ἐν τῷ «*Messager d'Ori nt*», ἐνῷ κυρίως δὲν ἐγένετο ἡ ἐπίσκεψις καὶ ἀντεπίσκεψις τούτου καὶ τοῦ Γ. Προξένου Ῥώσσου K. Machinine, ὅστις ἱπποτικώτατα προσεφέρθη σὺν τῷ ἕλληνι διερμηνεῖ κ. Ι. Καρβουνίδῃ, παρ' ᾧ φιλοξενεῖται ὁ ἡμ. συνάδελφος.

Ἀναγινώσκομεν εἰς τὸν «*Τηλέγραφον*» ἀρ. 798. ὑπὸ τὸν τίτλον «*Χρεωκοπίαι*»

«Οὔτε *Συμβιβαστήριον* οὔτε *Ἐνωτήριον* ἐγένετο εἰσέτι ἐν τῷ Ζητήματι τοῦ Γ. Βλαστοῦ, καί τοι δύο, τρία Συνδικεῖα διεδέξαντο ἄλληλα καὶ τοσαῦτα ποσὰ εἰς μάτην καὶ ἀδίκως ἐδαπανήθησαν πρὸς διασκέδασιν τῶν δικαστῶν *κομισσαρίων*.

Διατὶ μία τοιαύτη βραδύτης; μήπως οἱ κ. Σύνδικοι καὶ τῆς Θέμιδος ὀπαδοὶ λησμονοῦσιν ὅτι τοσοῦτοι πιστωταὶ ἐπτώχυναν ἐξ αἰτίας τῶν τοιούτων ἀναβολῶν; Οὕτω πως πρέπει νὰ διακυβεύωσι τὰ συμφέροντα ἡμῶν; Ἀπαιτοῦμεν τὴν λύσιν τῆς προβληματικῆς ταύτης χρεωκοπίας· ἄλλως θέλομεν κτυπήσει ἀφειδῶς τοὺς αἰτίους τοῦ ἐμποδίου μιᾶς ἀμέσου λύσεως.

Ἔπειτα ὁ κ. Βλαστὸς δὲν δύναται ἵνα ᾖ χρεωκόπος, ἀφοῦ τὸ *Ἐνεργητικὸν* ἐστι 3,889,708 φρ. τὸ δὲ *παθητικὸν* ἀναβαίνει εἰς 2,104,470. Τοῦτ' αὐτὸ τὸ Ἐφετεῖον ὡμολόγησε, νομίζω, ὅτι ἡ Κα χήρα Μύρωνος Βλαστοῦ δὲν δικαιοῦται ἵν' ἀπαιτήσῃ πλεῖον τοῦ κατατεθέντος κεφαλαίου κτλ.

Ἂς ἑνωθῶσιν ὅθεν ὅλοι οἱ πιστωταὶ καὶ ἂς σκεφθῶσιν ὡρίμως διὰ τὴν τοιαύτην φάσιν τῆς ὑποθέσεως διὰ νὰ τελειώσῃ ἅπαξ, ἐπειδὴ «*τὸ μαχαίριον ἐμβῆκεν ς' τὸ κόκκαλον*«. Πολλοὶ πιστωταὶ μ' ἐπεφόρτισαν προφορικῶς ἵνα προσδιορισθῇ ἡμέρα τις πρὸς συζήτησιν. Ἂς κοπιάσῃ λοιπὸν οἱοσδήποτε πιστωτὴς εὐαρεστεῖται εἰς τὴν Ἐμπορικὴν τοῦ Καρακάση Λέσχην τῇ 6ῃ Δεκεμβρίου 1874, *Ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, διὰ τὰ περαιτέρω.*

δι' Ἀθ. Νικολάου, Πασχίδης.

ΤΗΛΕΓΡΑΜΜΑΤΑ.

— Ὁ ὁπλαρχηγὸς Lozano ἐτουφεκοβολίσθη εἰς Albaceta δι' ἐγκλήματα διεθνῆ.

— Ἐν Λισαβῶνι ἑωρτάσθη ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Πορτογαλλίας διὰ *Δοξολογίας* καὶ φωτοχυσίας.

—Ἡ Βουλὴ τῶν Ἀθηνῶν προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ κ. Ζάρκου ἐτελείωσε τὰς διαλογάς. Τὰ Λαυριωτικὰ εἰς ὕψωσιν.

— Ἡ προσωρινὴ κυβέρνησις τῆς Ἱσπανίας διατελεῖ ἐν ψυχρότητι μετὰ τῆς Αὐστρο-Γερμανίας(?)

— Ἐν Κρήτῃ ἡ ἐλεφαντίασις διατελεῖ εἰς ὕφεσιν.

— Ἐν Παλαιστίνῃ οἱ Ἄραβες ὀρθόδοξοι διατελοῦσιν ἀσυνδιάλλακτοι.

— Τὸ Ν. Σερβικὸν ὑπουργεῖον παρουσιάσει τῇ Σκουπτσίνᾳ ἐν διαστήματι 40θημέρῳ σχέδια περὶ ἐλευθεροτυπίας, προσωπικῶν δικαιωμάτων καὶ δημοτικῆς αὐτονομίας. (Ζήτω ἡ φιλελεύθερος Σερβία!).

— Μεταξὺ Ἀμερικῆς καὶ Ἱσπανίας ψυχρότης ἕνεκα τῆς νήσου Κούβας.

— Μεγίστη ἔκπτωσις τῶν δημητριακῶν εἰς Εὐρώπην, ἐκτὸς τῆς Ἀνατολῆς(?).

— Βιέννη. Τὰ τραπεζικὰ 997. Τὸ δουκάτον 5, 25. Τὸ εἰκοσάφραγκον 8, 29½. Αἱ Lose 109, 40. Τὰ ἀργυρᾶ 105, 80.

Συντάκτης ὑπεύθυνος Θ. Α. Πασχίδης.

Ὁδὸς Ἀκαδημίας No. 24. Τυπογραφεῖον K. N. Ῥαδουλέσκου.